

CaixaBank

Research

Artícle Genèric

[Anàlisi de conjuntura](#)

El club de l'euro s'amplia, per què?

Contingut disponible en
Anglès Espanyol

El 2014 s'inicia amb una nova expansió del club de l'euro, gràcies a la incorporació de Letònia. Després de l'entrada d'Estònia el 2011, la inclusió de l'última república bàltica, Lituània, és esperada per al 2015. A més a més, el 2013, l'euro va ser la moneda internacional que es va apreciar amb més intensitat. En síntesi, malgrat que la crisi del deute sobirà a la zona de l'euro encara no s'ha resolt, l'euro continua sent una moneda atractiva per als inversors internacionals i la unió monetària encara constitueix un reclam per als ciutadans europeus.

Certament, els problemes de governança de la zona de l'euro es van canalitzant. No obstant això, la lentitud del progrés és, sovint, exasperant. A més a més, en funció dels resultats de les eleccions del maig al Parlament Europeu, no es poden descartar reculades, i el ritme de creixement econòmic continua sent feble. Per al

2014, esperem una alça del PIB de l'1%.

Les raons que expliquen per què nous països europeus volen formar part del club de l'euro cal buscar-les més enllà de la conjuntura econòmica i de les circumstàncies canviants de la construcció institucional de la unió monetària. Es tracta de raons d'ordre polític, en el sentit més noble de la paraula, d'estratègia de país a llarg termini.

El cas de les repúbliques bàltiques il·lustra a la perfecció com, en països amb situacions geoestratègiques complexes, l'adhesió a l'euro es basa en arguments molt bàsics de política general. L'entrada en l'euro enforteix els vincles polítics d'aquests països amb la Unió Europea, reforça la seva vocació de ser democràcies liberals en el marc de la sobirania compartida que caracteritza el club europeu i consolida el seu allunyament de l'òrbita del gegant polític que continua sent la república russa.

A més de raons geoestratègiques o vinculades a la naturalesa del règim polític, un segon factor que explica l'atracció de la zona de l'euro és de caràcter intern. La decisió d'adoptar l'euro és, per a qualsevol país europeu amb una trajectòria de moneda feble, un compromís de canvi i de modernització de les institucions socioeconòmiques. Viure i competir a la unió econòmica i monetària —en especial, si no hi ha, ni s'esperen, transferències fiscals entre zones i si la mobilitat laboral és reduïda— només és possible si el país que s'hi adhereix du a terme una reforma completa dels mercats i de les polítiques per assolir dos grans objectius.

En primer lloc, l'estabilitat financera, en especial pel que fa al sector públic, tot i que la Gran Recessió ens ha recordat que també al sector privat es poden generar greus problemes de sobreendeutament. I, en segon lloc, un creixement econòmic equilibrat que generi convergència en els nivells de vida. És a dir, l'acostament de les zones menys riques de la unió monetària als nivells de benestar de les zones avançades, basant-se en una millora més accelerada de la productivitat i en la seva traducció harmònica en augments del nivell de vida que no erosionin la competitivitat del país.

Els canvis socials i polítics que exigeix pertànyer a l'euro no són senzills. Com

reconeixia Mario Monti al setembre del 2011, pocs mesos abans de liderar una nova fase de reformes al seu país, l'euro no solament tracta d'aconseguir una àrea monetària estable, sinó que busca quelcom molt més important i difícil: «induir una profunda transformació no solament de les estructures i de les polítiques econòmiques, sinó també de les institucions i de les cultures que les determinen». Els països que s'adhereixen a l'euro —tant els seus líders com la resta de ciutadans— han de ser conscients de la magnitud del repte.

Jordi Gual

Economista en cap

31 de desembre de 2013

Etiquetes

Zona euro